

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **Z. N.**, nar. ..., e. č. V028841, státní příslušnost Gruzie, adresa pro doručování Ž. 1869, H., zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

- [1] Žalobce se žalobou ze dne 6. 5. 2014, doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).
- [2] Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů významných pro azylové řízení. Žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

- [3] Ve včas podané žalobě žalobce obecně namítl, že správní orgán svým rozhodnutím porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu.
- [4] Zástupce žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 10. 6. 2014, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 12. 6. 2014. Uvedl, že žalobce v Gruzii (kterou i s rodinou opustil v roce 1994) působil ve funkci ředitele odboru mezinárodního obchodu na ministerstvu obrany. Tehdejší politickou a společenskou situaci v zemi nepovažoval za bezpečnou. V roce 1994 byl žalobce po svém odjezdu ze země gruzínskými státními orgány obviněn z vraždy, kterou nespáchal a v roce 2008 byl v nepřítomnosti ve zmanipulovaném procesu odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 15 let. Do České republiky přicestoval v roce 1996, kdy podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou však nezískal.
- [5] Okruh právních předpisů, které správní orgán porušil, rozšířil zástupce žalobce o čl. 22 odst. 1 a čl. 31 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), dále též „směrnice 2013/32/EU“.
- [6] Dále uvedl, že ačkoliv žalobce skutečně působil na výrobním oddělení, je třeba zdůraznit, že šlo o post na ministerstvu obrany, tudíž byl reálnou součástí vládních struktur. Osoby, které se měly angažovat v době obvinění žalobce z vraždy, již jsou osoby starší, což nemění nic na skutečnosti, že žalobce stále o těchto osobách disponuje celou řadou informací, jimiž se tyto osoby cítí být ohroženy a budou se cítit ještě více ohroženy při nutnosti žalobcova návratu do Gruzie.

- [7] Jeden z gruzínských úředníků účastníci se extradičního řízení, uvedl, že pokud budou vyčerpány veškeré právní prostředky k návratu žalobce do Gruzie, někoho na něj „pošlou“. Touto skutečností se správní orgán v souvislosti s *odůvodněností strachu* z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nedostatečně vypořádal.
- [8] Obvinění z vraždy vůči žalobci je vykonstruované kvůli jeho aktivitám na ministerstvu obrany. Žalobce citoval z příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků. Dle UNHCR nadměrné nebo svévolné potrestání je považováno za pronásledování. Žalobce pracoval na ministerstvu obrany Karkašviliho, všem bylo známo, kterou politickou reprezentaci podporuje. Na ministerstvu vznikla zvláštní jednotka „Gorda“, která měla zasáhnout proti nelegálním aktivitám vysoce postavených vládních úředníků, obvinění žalobce z vraždy tedy přišlo ve „vhodnou chvíli“ a bylo vykonstruované kvůli aktivitám žalobce na ministerstvu obrany. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v Gruzii.
- [9] V souvislosti s § 14 zákona o azylu je třeba zdravotní stav žalobce posuzovat společně s ostatními důvody. Žalobcův zdravotní stav se sice zlepšil, nicméně v případě, že by musel setrvat v podmínkách gruzínského vězení, by mu hrozilo zhoršení zdravotního stavu a případně i sekundární onemocnění. Žalobce musí dodržovat přísnou předepsanou životosprávu, což je pro jeho zdravotní stav zcela zásadní, a lze si jen těžko představit, jak tuto životosprávu bude dodržovat v podmínkách gruzínského vězení. Žalovaný pouze uvedl, že existují obecné možnosti léčby v Gruzii, ale neuvedl, zdali by měl žalobce možnost takové léčby v gruzínském vězení. Žalovaný se s možnou vážnou újmou na zdraví žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.
- [10] Při přezkumu podmínek udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný odůvodnil své rozhodnutí odkazem na judikaturu k čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „EÚLP“). Neuvedl však, z jaké judikatury konkrétně vycházel, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Konstatoval, že aby bylo možno považovat trest za ponižující, musí ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně. Dle judikatury však mimořádného stupně musí dosahovat v případě, pokud obecně násilí v dané zemi dosáhlo tohoto stupně intenzity, tudíž je každý phrožen mučením, nelidským nebo ponižujícím zacházením neb p trestem. TO vak žalobce netvrdí. Z toho vyplývá, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) stačí dosažení minimálního stupně závažnosti, které jednání nebo trestání musí dosáhnout, aby se jednalo o nelidské nebo ponižující zacházení v případě konkrétní osoby. Naproti tomu žalovaný chybně uvedl, že nárok na ochranu proti mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu mají také všechny uvězněné osoby. V Gruzii sice proběhly volby a situace ve vězeních se změnila, reforma vězeňského systému však

vyžaduje dlouholeté úsilí. Vyšetřování mučení a špatného zacházení ve vězeních byla pomalá a postrádala transparentnost. Žalobce poukázal na nejaktuálnější zprávu Human Rights Watch World Report z roku 2014. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že je „*nepochybné, že požadovaných změn je třeba mnoho, aby se úroveň vězeňství v Gruzii přiblížila západním standardům...*“.

- [11] To, že nedošlo k zlepšení systému vězeňství a podmínek vězňů se celý svět mohl přesvědčit během období od roku 2004 až do současnosti, což potvrdil i ESLP v rozsudku ze dne 3. 3. 2009 v případě *Ghavitadze proti Gruzii*. Dále v rozsudku ze dne 19. 12. 2012 *Jeladze proti Gruzii*, kdy je osud tohoto vězně do značné míry významný právě pro žalobcův případ, jelikož pan Jeladze trpěl stejně jako žalobce žloutenkou typu C, a i poté, co se u něj projevíly první příznaky této nemoci, se mu nedostalo adekvátní léčby. Poté, co byla u pana Jeladzeho žloutenka v červnu 2007 diagnostikována, nedošlo k žádnému dalšímu lékařskému vyšetření až do října roku 2008. I v dalším rozsudku ze dne 8. 1. 2013 ve věci *Jaship proti Gruzii*, ESLP znovu poukázal na naprosto mizivou péči o nemocné vězně v gruzínských věznicích. Jedná se o nedávné, a tedy aktuální rozsudky. V případě *Assenov proti Bulharsku* bylo řečeno, že u vězněných osob domáhajících se ochrany pod čl. 3 EÚLP se budou posuzovat *specifické okolnosti každého případu, jako je například velikost cel, stupeň jejich přeplnění, hygienické podmínky, příležitosti pro možnost odpočinku a vězňův zdravotní stav* (Rozsudek ESLP ve věci *Assenov v Bulharsko* ze dne 28. 10. 1998, bod 135). Jak již žalobce uvedl výše, vězeňské podmínky je tak třeba posuzovat dohromady s ohledem na žalobcův zdravotní stav.

- [12] Žalobce v doplňujícím pohovoru k žádosti o azyl ze dne 16. 9. 2009 poskytl věrohodnou výpověď, že pokud se do Gruzie nevrátí a nezaplatí rodně oběti odškodné, nechají ho zabít. Dle judikatura NSS není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí, naopak správní orgán musí shromáždit důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvracejí nebo zpochybňují. Žalovaný se s touto možností msty ze strany rodiny oběti ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal.

- [13] Ústavním soudem došlo nálezem ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13, již podruhé ke zrušení rozhodnutí Ministra spravedlnosti České republiky, a to pro rozpor s čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Z nálezu Ústavního soudu vyplývá, že ačkoliv Ústavnímu soudu nepřísluší fakticky konstatovat porušení zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání v gruzínských věznicích, může na základě provedených důkazů shledat, že jsou zde podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání stěžovatele hrozí.

- [14] Žalovaný tak porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť podmínky v gruzínských vězeních, žalobcův zdravotní stav a strach ze msty ze strany orgánů státu a rodiny poškozeného v souhrnu naplňují porušení čl. 3 EÚLP a u žalobce by došlo ke způsobení vážné újmy dle §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
- [15] „Rozpor s mezinárodními závazky České republiky“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nemůže být chápán pouze jako rozpor s čl. 8 EÚLP v souvislosti se zásahem do rodinného života, ale je třeba posoudit, zdali nedojde k rozporu obecně se všemi závazky České republiky. Žalovaný se z tohoto hlediska zcela nedostatečně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
- [16] Žalovaný ponechal žalobcem doložené materiály v jiném než českém jazyce z důvodu hospodárnosti řízení v původním znění. Uvedl, že odkazy na videozáznam z tiskové konference a oznámení novinářům, že gruzínská ministryně spravedlnosti nedůvěřuje gruzínským soudům nelze nijak ověřit, neboť byly ponechány v původním znění v gruzínském jazyce. V tomto případě se jedná o zásadní procesní pochybení ze strany správního orgánu, a to dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013–34.
- [17] Žalobce nemohl realizovat své právo se účinně radit se svým právním poradcem, a to i ve fázi po vydání zamítavého rozhodnutí, ve smyslu čl. 22 směrnice 2013/32/EU. Právnímu zástupci žalobce byla dne 23. 5. 2014 pravděpodobně pochybením státní zástupkyně odeprána možnost setkání se se žalobcem, a to za účelem doplnění žaloby. Doplnění žaloby proto nemohlo zahrnout informace ze země původu po volebním vítězství opozičního kandidáta Ivanišviliho ve vztahu k žalobci.
- [18] V řízení byl porušen čl. 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ve kterém jsou stanoveny maximální lhůty, jak dlouho může trvat azylové řízení. Žalobce podal svou azylovou žádost dne 16. 10. 2001 a do dnešního dne nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí ve věci. Posledním zrušujícím rozsudkem krajského soudu byla věc žalovanému předána dne 12. 1. 2011. Žalovaný potřeboval 3 roky a téměř 5 měsíců k vydání dalšího rozhodnutí, čímž překročil jak lhůty v zákoně o azylu, tak lhůty uvedené v článku 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU. Tento postup má samozřejmě zásadní dopad do psychiky a fyzického stavu žalobce a také do jeho schopnosti prezentovat veškeré relevantní skutečnosti s tak ohromným časovým odstupem.
- [19] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

- [20] Žalovaný ve vyjádření ze dne 21. 7. 2014 předně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 5. 2014, a lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 21. 5. 2014. Doplnění žaloby ze dne 10. 6. 2014 je opožděné, na čemž nic nemění skutečnost, že dne 23. 5. 2014 měla být novému právnímu zástupci žalobce odepřena možnost setkání se se žalobcem ve vazební věznici. Ústavní soud nálezem ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13, zrušil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky proto, že ministr spravedlnosti nepočkal na výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, v ostatních částech však ústavní stížnost zamítl. Dle jeho názoru se obecné soudy dostatečně vypořádaly obavami žalobce z politické perzekuce i s argumenty týkajícími se reálného nebezpečí vystavení nelidskému či ponižujícímu zacházení a podmínek v gruzínských věznicích.
- [21] Na základě nového rozložení politických sil v zemi nelze dospět k závěru, že by trestní stíhání žalobce mohlo být po jeho návratu do vlasti jakkoli zpolitizováno. V průběhu řízení správní orgán získal dostatečné informace o tom, že proces žalobce proběhl standardním způsobem. I Ústavní soud ve svém nálezu konstatoval, že „Stěžovatel tedy neprokázal, že by mu s přihlédnutím k uplynulému času od jeho působení na Ministerstvu obrany Gruzínské republiky a změně politických poměrů v Gruzii hrozilo individualizované mučení, kruté či nelidské zacházení či jiná forma perzekuce kvůli jeho znalostem získaným během tohoto působení.
- [22] I pokud by žalovaný přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin (ve kterých však nikde není konkrétně zmíněna jeho osoba), nezměnilo by to závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
- [23] V daném případě nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalobcův zdravotní stav je stabilizovaný, musí udržovat předepsanou životosprávu a občas užívá léky na zpevnění cév. Po velké obměně ve vedení věznic došlo k výrazné změně atmosféry ve věznicích k lepšímu. Zdravotní péče a dostupnost léků je ve věznicích adekvátní.
- [24] I část rozhodnutí ohledně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu byla dostatečně odůvodněna, žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, nikoli pouze s čl. 8 EÚLP. Závěr učinil na základě informací které obstaral, a to především v souvislosti se situací ve věznicích.
- [25] Délka řízení odpovídá složitosti případu a žalobce byl o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí vždy náležitě informován.
- [26] S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[27] V podání ze dne 7. 8. 2014 žalobce uvedl, že žaloba ze dne 6. 5. 2014 obsahovala obecně stanovené žalobní body, které žalobce upřesnil a rozvinul prostřednictvím svého právního zástupce doplněním žaloby ze dne 10. 6. 2014 (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 50/2013-38).

[28] K tvrzení žalovaného, že v případě žalobce nehrozí, že by bylo jeho trestní stíhání v případě návratu do Gruzie jakkoli zpolitizováno, žalobce poukázal na zprávu MZV USA o situaci lidských práv v Gruzii v roce 2013, v níž se uvádí v části 1 písm. d) Svévolné zadržování a detence, že veřejný ochránce poukázal na případy svévolného zadržování osob v průběhu sledovaného roku 2013. Nevládní organizace, občanská společnost a členové opozičních stran tvrdili, že docházelo k politicky motivovanému svévolnému zatýkání.

[29] Správní orgán nemůže dojít k závěru, že i pokud by byl přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin, nezměnilo by to závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany v rámci individuálního posouzení případu žalobce, v případě, že se s danými zprávami řádně nevypořádá, jelikož žalovaný pouze předpokládá, že v uvedených zprávách nejsou žádné relevantní skutečnosti k posouzení případu žalobce. Jak vyplývá také z doporučení UNHCR, správní orgán musí vždy zohlednit i obecnou situaci v zemi původu žadatele, a zda v zemi původu nedochází k používání trestního stíhání za účelem pronásledování. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 24/2013-34 přitom jednoznačně vyplývá, že důvodem pro nezohlednění zpráv předložených žadatelem nemůže být pouze skutečnost, že tyto zprávy nejsou předloženy v jazyce, v němž žadatel komunikuje se správním orgánem.

[30] Státní orgány v Gruzii žádným způsobem neobjasnily, dle jakých kritérií rozhodovaly, které případy zneužití moci ve věznicích v minulosti přešetří, přičemž příslušníci opozice tvrdili, že byli jejich aktivisti vystaveni politicky motivovanému tlaku.

V. Průběh řízení před soudem

V.a) Řízení před Krajským soudem v Brně a rozsudek ze dne 29. 9. 2014, č.j. 56AZ 3/2014-60

[31] Soud shledal, že žaloba je důvodná a řízení před správním orgánem vykazuje vady uvedené v ust. § 76 odst. 1 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

[32] Dospěl k závěru, že žalovaný se dopustil zásadního procesního pochybení, pokud žalobcem předložené materiály v jiném než českém jazyce ponechal z důvodu hospodárnosti v původním znění s odůvodněním, že si žalobce v řízení zvolil jazyk český a na nutnost opatření překladů dokládaných materiálů byl upozorněn. Soud vyslovil rovněž nesouhlas s názorem žalovaného, že i pokud by správní orgán přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin, nezměnilo by to závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Byť se uvedené informace neměly týkat přímo osoby žalobce, neznamená to, že nemohly žalovanému přinést významná sdělení např. o poměrech v gruzínských věznicích či o respektování lidských práv v Gruzii. Sodu uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud doložené materiály v anglickém, ruském a gruzínském jazyce odmítl s tím, že bylo povinností žalobce je přeložit do jazyka řízení - češtiny. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu totiž nezakazuje použít v řízení i jiného jazyka, než je jazyk řízení, pokud by to mělo přispět k spolehlivému zjištění stavu věci. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s § 50 a § 52 správního řádu, jelikož nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a skutkový stav tak nebyl zjištěn úplně. Za takové situace se zdejší soud nemohl zabývat ostatními námitkami žalobce, které se obsahově týkaly odůvodnění žalovaného k neudělení azylu, případně doplňkové ochrany.

[33] Dále krajský soud uvedl, že žalobci je nad to možno dát za pravdu, že žalovaný nespecifikoval, z jakých rozsudků Evropského soudu pro lidská práva vycházel při interpretaci pojmu *nelidské nebo ponižující zacházení či trest*. Pouhé konstatování, že „z jeho judikatury mj. vyplývá, že [...]“ (viz str. 22 odst. 2 napadeného rozhodnutí) nelze považovat za dostatečně určité a srozumitelné odůvodnění právního názoru. Při odkazování na předchozí rozhodovací činnost soudů je třeba specifikovat konkrétní rozhodnutí mj. proto, aby si účastník řízení mohl tato rozhodnutí vyhledat a ověřit, zda se opravdu dají vztáhnout i na jeho *případ*.

V.b) Kasační stížnost žalovaného a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č.j. 2 Azs 193/2014-20.

[34] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 18. 12. 2014, č.j. 2 Azs 193/2014-20. Dospěl k závěru, že se žalovaný nedopustil procesních pochybení, pro která krajský soud jeho rozhodnutí zrušil.

[35] Nejvyšší správní soud citoval z judikatury týkající se dokazování a následně mimo jiné konstatoval: *„Pokud krajský soud v napadeném rozsudku v návaznosti na žalobní námitky dospěl k závěru, že stěžovatel nepřeložil předložené důkazy z důvodu hospodárnosti řízení, nelze mu přisvědčit. Rozhodnutí stěžovatele totiž obsahuje velmi rozsáhlou argumentaci, na jejímž základě stěžovatel dospěl ke klčovému závěru, že tvrzené obavy, kvůli kterým žalobce opustil Gruzii, po jeho téměř dvacetiletém pobytu v České republice již nepřetrvávají. Potíže, které žalobce v průběhu řízení popisoval a k nimž doložil celou řadu dokumentů, nesouvisely podle stěžovatele se žádným z azylově relevantních důvodů, ale s konfliktem dvou kdysi vládnoucích skupin, mezi nimiž došlo k vyřizování účtů.“*

[36] Dále Nejvyšší správní soud citoval z napadeného rozhodnutí žalovaného a k citaci uvedl: *„Je tudíž zřejmé, že stěžovatel akceptoval tvrzení žalobce, že situace v gruzínské justici*

a podmínky ve vězení nejsou uspokojivé, nezískal ovšem v řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné přesvědčivé indicie, že by proces s žalobcem neměl proběhnout standardním způsobem tak, jak je tomu u jiných trestních kauz stejné závažnosti. Tyto úvahy stěžovatel rozvedl v kontextu výpovědi žalobce a obsahu zpráv, které sám obstaral, takže je patrné, jakou hodnotu žalobcem předloženým materiálům přiznal. Současné poměry v Gruzii poměřoval tím, že trestní soudní řízení s žalobcem proběhlo v Gruzii korektním způsobem a žalobci byla zajištěna řádná procesní ochrana. Na jeho obhájce nebyl vyvíjen žádný nátlak a také rodina žalobce žila v Gruzii bez zjevných potíží a její členové opakovaně navštěvovali žalobce v České republice, což žalobce výslovně potvrdil. Tyto skutečnosti nesvědčí o jakémkoliv zvláštním zájmu současných státních představitelů nebo představitelů výkonné moci v Gruzii o stěžovatele. Závěr stěžovatele, že žalobcem předložené materiály v jiném než českém jazyce ponechal z důvodu hospodárnosti v původním znění, tak neznamenají, že by se jejich možným přínosem k posouzení důvodů rozhodných pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nezabýval. V takové situaci nebylo třeba překládat celý obsah všech předložených materiálů, které podporovaly tvrzení, o němž nebylo mezi stěžovatelem a žalobcem sporu. Co se týče konkrétních závěrů stěžovatele k některým předloženým materiálům, že tyto nesouvisí se žádostí žalobce o mezinárodní ochranu, případně pouze opakují příběh žalobce a nepřinášejí žádné nové skutečnosti nebo nejsou aktuální, pak tyto krajský soud ani žalobce v žalobě nerozporovali. Poznámka krajského soudu, že předložené materiály mohly žalovanému přinést významná sdělení např. o poměrech v gruzínských věznicích či o respektování lidských práv v Gruzii, přestože se netýkaly osoby žalobce, proto není na místě.“

[37] Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby se v dalším řízení zabýval zbývajících žalobními námitkami, které rozporují závěry žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany. Vedle toho má také posoudit, zda pochybení, které žalovaný v nyní posuzované kasační stížnosti nerozporoval, tedy že nespecifikoval, z jakých rozsudků Evropského soudu pro lidská práva vycházel při interpretaci pojmu nelidské nebo ponižující zacházení či trest, je v kontextu celého rozhodnutí žalovaného natolik zásadní, aby bylo samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

V.c) Doplnění tvrzení žalobce po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

[38] Žalobce se k věci následně ještě dvakrát písemně vyjádřil. V podání ze dne 15. 5. 2015 poukázal na to, že žalovanému v průběhu správního řízení předložil materiály, které prokazují hrubé porušování základních lidských práv v Gruzii, mučení, znásilňování a ponižující zacházení ve vězení, stejně jako nikdy nevyjasněné vraždy, monitorování příbuzných žalobce a jejich další perzekuci. Žalovaný ve svém rozhodnutí zatajil skutečnost, že žalobce mu zaslal vyjádření od pana Sozaru Subari, že k písemné záruce ohledně bezpečnosti v gruzínském vězení byl donucen ministryní spravedlnosti. Pan Subari navíc dávno není ministrem vězeňství, neboť nemohl změny ve vězeňství uvést do praxe. Žalobce dále poukázal na aktuální zprávy o dění v Gruzii, a to především na zprávu Human Rights Watch World Report z roku 2015 a další zprávy (přičemž uvedl internetové adresy), ze kterých vyplývá, že aby došlo ke skutečným systémovým změnám v Gruzii, bude k tomu zapotřebí mnoha let, současná situace je i nadále problematická. Nejsou zde záruky, že by v případě žalobce mohlo dojít k obnově řízení, ani že se mu nemůže nic stát ve vězení.

[39] Žalobce dále požadoval, aby soud přihlédl k rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2015, č.j. 29Az 1/2014-120, ve kterém je uvedeno, že „ÚS o zemi původu žalobce – Gruzii – dospěl k závěru, že považuje více než okolnost přistoupení Gruzie k řadě mezinárodních dokumentů o ochraně lidských práv za rozhodující aplikační praxi, proto považuje za nutné učinit spolehlivý závěr, zda by s určitou mírou pravděpodobnosti relevantně existující porušování základních lidských práv a svobod v Gruzii na poli základních práv a svobod v justici a vězeňství mohlo stěžovatele, (zde soud doplňuje – určitého jedince), postihnout.“

[40] Na závěr žalobce konstatoval, že trvá na námitkách uvedených v žalobě a jejím doplnění, které citoval.

[41] V podání ze dne 17. 5. 2015 žalobce uvedl, že v roce 1994 byli jeho rodiče v souvislosti s jeho falešným obviněním z vraždy obětí brutálního napadení ve svém domě ze strany úředníků Ministerstva vnitra a Generální prokuratury, přičemž došlo k odcizení věcí a napadení otce žalobce, který následkem toho zemřel. Toto nebylo nikdy řádně vyšetřeno, i když se toho matka žalobce dožadovala. Po poslední změně režimu se opětovně dožadovala vyšetření tohoto zločinu u Generálního prokurátora, ombudsmana, předsedy vlády i prezidenta, „Dostala pouze odpověď, že věc se předává Generálnímu prokurátorovi, a nic dalšího. Doklady o tom předal správnímu orgánu, soudu předkládá písemnosti z poslední doby.

[42] Uvedené skutečnosti sdělil žalobce i v extradičním řízení, Přičemž tehdejší 1. Náměstek ministra spravedlnosti Gruzie zaslal tehdejšímu extradičnímu soudu vyjádření, že nikdy k žádnému útoku na rodinu žalobce nedošlo, neboť nedošlo ani k domovní prohlídce pro nepřítomnost rodičů žalobce. Útok popíral i tehdejší prokurátor Generálního státního zastupitelství Irakli Chilingrashvili, jak je zřejmé ze záznamu jednání z 26. 3. 2009. Vzhledem k opakovaným lžím žalobce považuje jakékoliv garance gruzínských státních orgánů za nedůvěryhodné.

[43] Po poslední změně režimu v Gruzii byla parlamentem zavedena možnost udělování statusu politicky stíhané osoby, což má za následek rehabilitaci těchto osob. 25 občanů Gruzie podalo 22. 3. 2013 žádost, aby byl tento status udělen žalobci. Až po roce byla tato žádost zaslána k vyjádření Hlavnímu prokurátorovi Gruzie, dosud však nebylo rozhodnuto, i když u jiných žadatelů padlo rozhodnutí v řádech týdnů nebo měsíců. To svědčí o tom, že v případě žalobce není postupováno standardním způsobem.

[44] Po skončení jednání ve věci dne 20. 5. 2015 bylo samosoudkyni ve 14,40 doručeno podání Johna Boka, dřívějšího zástupce žalobce. Vzhledem k tomu, že jednání ve věci bylo ukončeno ve 14,30 a bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku, nemohl k tomuto podání soud přihlížet.

V.d) Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[45] Ve věci proběhlo před Krajským soudem v Brně jednání dne 20. 5. 2015. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce zdůraznil, že současná situace v Gruzii je i přes změny ve vedení země komplikovaná, systémové změny se nedaří realizovat, podmínky ve vězeňství jsou nadále nelidské. Záruky, že bude v jeho případě veden řádný proces, neexistují. Dle žalobce žalovaný nezohlednil všechny informace, které měl k dispozici. Žalobce v poslední době neměl možnost

nahlížet do správního spisu, má pochybnosti o tom, zda jsou v něm založeny všechna materiály, které správnímu orgánu předkládal.

[46] Rozsudek ve věci byl vyhlášen dne 27. května 2015. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Při posuzování námitek, kterými se v řízení o kasační stížnosti zabýval Nejvyšší správní soud, se krajský soud řídil jeho právním názorem.

[47] Krajský soud považoval za nutné předně vyjasnit, v jakých mezích je oprávněn přezkoumávat rozhodnutí žalovaného. Žalobce je povinen již v žalobě, nejpozději v běhu žalobní lhůty, vymezit rozsah, v jakém správní rozhodnutí napadá, a alespoň základním způsobem vymezit důvody, v nichž nezákonnost rozhodnutí spatřuje. S vymezením rozsahu napadení nelze u žalobců zásadně očekávat praktické problémy, s formulací žalobních důvodů je tomu jinak. Znamená vymezení skutkových a právních důvodů, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nicotné.

[48] Při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení, je třeba mít na mysli, že přepjatý formalismus naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují.

[49] Žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejnému subjektivnímu právu, které bylo ohroženo či porušeno, originálně poskytl spravedlivou ochranu. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě nikoli pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Tyto závěry platí o to intenzivněji ve věcech mezinárodní ochrany, ve kterých je žalobce jako žadatel o azyl ve specifické situaci, když se zpravidla neorientuje ve zdejších poměrech a právním řádu, nezná jazyk, nemá zde žádné zázemí, kontakty a je odkázán na vnější pomoc. Formální požadavky soudního řádu správního a zákona o azylu tak pro něj nejsou lehce splnitelné (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz a rozhodnutí ÚS na <http://nalus.usoud.cz>).

[50] Pojem *žalobní bod* je nutno vykládat ve prospěch žalobce extenzivním způsobem, aby bylo možné naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[51] Žalobce ve včas podané žalobě ze dne 6. 5. 2014 označil napadené rozhodnutí a uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku rozhodnutí. Dále základním způsobem vymezil, jaká zákonná ustanovení žalovaný svým rozhodnutím porušil. V tomto podání absentovaly bližší skutkové důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné. Žalobce však avizoval, že poté, co se s obsahem napadeného rozhodnutí seznámí jeho zástupce, žaloba bude doplněna. Zástupce žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 10. 6. 2014, ve kterém namítané porušení zákonných ustanovení konkrétně odůvodnil. Soud má tedy v nyní projednávané věci za to, že žalobce v zákonné lhůtě podal žalobu obsahující obecné žalobní body, které byly následně doplněny. Tedy, že šlo o konkretizaci a rozvedení již v řádné lhůtě uplatněných žalobních bodů. Částečně doplnění žaloby ze dne 10. 6. 2014, které šly nad rámec původní žaloby ze dne 6. 5. 2014, se zdejší soud pro opožděnost nezabýval (porušení čl. 22 a čl. 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU).

[52] Při jednání před soudem jakož i v podání ze dne 17. 5. 2015 žalobce poukazoval na napadení svých rodičů v roce 1994 s tím, že nebylo dostatečně vyšetřeno ani v minulosti, ani nyní, po změně režimu, byť se toho matka žalobce dožadovala, navíc v rámci extradičního řízení byl tento útok ze strany gruzínských úřadů popírán, jak vyplývá ze záznamu jednání ze dne 26. 3. 2009. Žalobce chtěl touto námitkou poukázat na nedůvěryhodnost gruzínských orgánů, svá tvrzení podpořil dopisy své matky Medey Nadiradze ze dne 24. 10. 2013 a 6. 3. 2015 určenými ambudsmanovi a generálnímu prokurátorovi, které byly u soudního jednání provedeny jako důkaz. Ohledně uvedené námitky soud rovněž především konstatuje, že se jedná o opožděně podanou žalobní námitku.

[53] Dále soud připomíná, že v souladu s ustanovením §75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k uvedenému ustanovení nemohl soud zohlednit aktuální informace o zemi původu žalobce ani další důkazy, které žalobce navrhoval v řízení před soudem. Soud si je vědom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany existuje možnost odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí pokud by se tyto skutečnosti týkaly možného porušení zásady non-refoulement (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131). V předmětné věci se o důkazy, který by mohly prokazovat možné porušení zásady nejednalo. Například navrhovaná čerstvá zpráva Human Rights Watch World Report z roku 2015 měla dle žalobce hovořit o tom, že v Gruzii přetrvávají problémy z minula. Žalovaný si této skutečnosti byl

vědom, netvrdil v napadeném rozhodnutí, že by současný stav v Gruzii byl ideální. Náležitě tuto skutečnost vyhodnotil ve vztahu k žalobci.

[54] Žalobce dále navrhoval, aby soud doplnil dokazování výsledkem svědka Johna Boka, a to ohledně aktuální situace v Gruzii. Soud uvedený návrh zamítl, neboť aktuální situace v Gruzii byla žalovaným posouzena dostatečným způsobem.

[55] Soud konstatuje, že vzhledem k důvodům žalobce, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany, vycházel soud při přezkumu napadeného rozhodnutí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 7 Azs 9/2012-46, podle kterého *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li lidských rozměrů.“*

[56] Před přezkumem závěrů žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany soud posuzoval, zda v řízení nedošlo k procesním pochybením. Žalobce namítal porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Uvedené námitky jsou nedůvodné. Žalovaný ve věci postupoval v souladu s právními předpisy, kterými je povinen se řídit, s ohledem na konkrétní okolnosti zjistil v dostatečném rozsahu stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž opatřil dostatečné podklady, ze kterých vyšel a které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Vzal v úvahu a vyhodnotil všechny zjištěné skutečnosti, přičemž použil rovněž podklady předložené žalobcem. Poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí ve věci zrušeno soudem, řídil se právními názory vyslovenými soudem a svá předchozí pochybení napravil. S ohledem na použitá ustanovení zákona o azylu svoje rozhodnutí také dostatečně konkrétně odůvodnil. Žalovaný připustil, že v Gruzii přetrvává řada problémů, nerozporoval tvrzení žalobce, že jak v justici, tak i ve vězeňství není stav zdaleka ideální (přičemž shodné skutečnosti vyplynuly i z některých podkladů), tato fakta vyhodnotil v souhrnu s ostatními poznatky, které získal z dalších aktuálních podkladů.

- [57] K odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud. Konstatoval mimo jiné, že rozhodnutí žalovaného obsahuje velmi rozsáhlou argumentaci, na jejímž základě žalovaný dospěl k závěru, že tvrzené obavy, kvůli kterým žalobce opustil Gruzii, po jeho téměř dvacetiletém pobytu v České republice již nepřetrvávají (k tomu blíže viz výše odst. [37] odůvodnění).
- [58] V doplnění žaloby po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (konkrétně viz výše odst. [41]). Dle názoru soudu byl postup žalovaného souladný s jeho závěry, byť tyto byly vysloveny až v dubnu 2015. Žalovaný se zabýval konkrétní situací žalobce a aktuální situací v Gruzii, vzal v úvahu existující problémy, učinil konkrétní závěr, který dostatečně odůvodnil.
- [59] Pokud se jedná o konkrétní námitky proti procesnímu postupu žalovaného, žalobce především namítal, že žalovaný nepořídil překlady listin, které mu předložil. Touto námitkou se zdejší soud primárně zabýval již ve svém předchozím rozsudku, který byl zrušen Nejvyšším správním soudem právě pro nesprávné posouzení této námitky. Soud v této souvislosti odkazuje na odst. [37] tohoto odůvodnění, kde je citována část odůvodnění Nejvyššího správního soudu, se kterým se zdejší soud ztotožňuje a konstatuje, že uvedená námitka není důvodná. S ohledem na zjištěný skutkový stav věci a obsah předložených listin nebylo nutno doplňovat ve věci dokazování a pořizovat překlad těchto listin.
- [60] Po zrušení předchozího rozsudku žalobce vyslovil pochybnosti o tom, zda jsou ve správním spise založeny všechny písemné podklady, které správnímu orgánu během řízení předložil s tím, že neměl možnost nahlížet do správního spisu, aby si toto ověřil. Soud konstatuje především, že žalobci nebránilo nic v tom, aby v průběhu celého soudního řízení nahlédl do správního spisu, který byl připojen. Jak dále soud zjistil, v průběhu správního řízení zástupce žalobce do správního spisu opakovaně nahlížel, žalobce byl opakovaně seznamován s podklady rozhodnutí, nikdy nebyla vznesena námitka, že by některé žalobcem předložené podklady nebyly ve spise obsaženy. Soud ověřil, že pokud žalobce zasílal do správního spisu podklady s průvodním dopisem, ve kterém je uveden jejich seznam, vždy jsou ve spise založeny.
- [61] Soud ve svém předchozím rozsudku uvedl, že žalobci je možno dát za pravdu, že žalovaný nespécifikoval, z jakých rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, (dále jen „ESLP“), vycházel při interpretaci pojmu *nelidské nebo ponižující zacházení či trest s tím, že* pouhé konstatování, že „z jeho judikatury mj. vyplývá, že [...]“ (viz str. 22 odst. 2 napadeného rozhodnutí) . Soud setrvává na svém závěru, že žalovaný v této souvislosti pochybil, nejedná se však o pochybení takové míry, aby způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ačkoliv totiž žalovaný neoznačil konkrétní rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, bezesporu citoval jeho závěr. (Je

zřejmé, že se jednalo o rozsudek ESLP ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království, rozsudek ze dne 25. 3. 1993, stížnost č. 13134/87). Pro přezkoumávanou věc je pak rozhodující, že žalovaný uvedl, z jakého závěru vycházel a v jakých souvislostech posuzoval situaci žalobce.

[62] Žalobce namítal nevhodné použití uvedené citace z rozsudku ESLP při rozhodování o podmínkách udělení doplňkové ochrany podle §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť mimořádného stupně závažnosti musí být dosaženo pouze v případě, pokud násilí obecně v dané zemi dosáhlo tohoto stupně, tudíž je každý ohrožen mučením, což však žalobce netvrdil. Dle ESLP v obecné rovině stačí dosažení minimálního stupně závažnosti mučení či nelidského nebo ponižujícího jednání. K uvedené námitce soud konstatuje, že pokládá za podstatné, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s otázkou konkrétní možnosti ohrožení žalobce mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním. Žalovaný nedospěl k závěru, že by v zemi původu žalobce byla taková, že každý vězněný je ohrožen jednáním ve smyslu §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na informace o zemi původu konstatoval, jaká je reálná situace ve vězeňství, jaké nastaly změny, nezastíral, že některé problémy setrvávají. Konkrétní situaci žalobce rozebral s ohledem na obecné poznatky, přihlédl rovněž ke zjištěním soudů v extradičním řízení. Touto problematikou se zabýval rozsáhle na str. 22 až 24 napadeného rozhodnutí a uzavřel: „Z výše citovaných informací rozhodně nevyplývá, že by žadateli mělo automaticky v případě jeho uvěznění v Gruzii hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Klíčové je, že žadatel neuvedl a správní orgán nezjistil žádné věrohodné informace, z nichž by vyplývalo, že konkrétně jemu takové nebezpečí skutečně reálně hrozí a bude mu vystaven.“

[63] Žalobce v souvislosti se situací ve vězeňství zdůraznil rovněž svůj zdravotní stav, trpí onemocněním žloutenkou typu C a poukázal na rozhodnutí ESLP vztahující se k této problematice. (konkrétně viz výše odst. [11]). Soud konstatuje, že přestože se jedná o rozsudky z nedávné doby, nemohly reflektovat vývoj ve stavu vězeňství, který nastal v roce 2013. Za podstatné soud považuje, že ve správním řízení žalobce uvedl, že trpí hepatitidou typu C, léčba proběhla úspěšně, jeho nemoc není aktivní, na kontroly chodí občas, na velké kontroly jednou za rok, musí dodržovat dietu, léky užívá občas na zpevnění cév, cítí se dobře. Žalovaný vyhodnotil zdravotní stav žalobce v úvahách vztahujícím se k možnosti udělení humanitárního azylu podle §14 zákona o azylu. Vzhledem k tvrzením žalobce o zdravotním stavu pokládá soud způsob, jakým se žalovaný touto otázkou zabýval, za dostatečný. Na základě informací o zemi původu žalovaný uvedl, jaké jsou obecné možnosti léčby hepatitidy typu C v Gruzii, konstatoval, že žalobce by měl v této souvislosti stejné podmínky jako ostatní vězni a upozornil na zlepšující se podmínky v gruzínských věznicích.

[64] Žalobce v žalobě zdůrazňoval politické motivy svých problémů, které považoval za azylově relevantní, konkrétně viz výše odstavce [4] až [8]. Soud konstatuje, že žalovaný se po předchozím zrušení svých rozhodnutí soudem s touto otázkou vypořádal důkladným způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl značně rozsáhlou argumentaci, ze které logicky vyplynul jeho závěr, že žalobcem tvrzené obavy, kvůli kterým opustil Gruzii, s odstupem téměř dvaceti let vzhledem ke změnám nejsou již reálné. Správně konstatoval, že potíže žalobce nesouvisely se žádným z azylově relevantních důvodů, ale s konfliktem dvou kdysi vládnoucích skupin. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Azs 193/2014-20 hodnocení žalovaného a odůvodnění jeho závěru shledal dostatečnými. K tomu viz citace z rozhodnutí NSS výše v odst. [37] a [38].

[65] Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením o nebezpečí, které mu plyne v případě návratu do Gruzie od příbuzných oběti, neboť mu bylo vyhrožováno, že ho v případě návratu, pokud jim nezaplatí odškodné, nechají zabít. Toto tvrzení uvedl v doplňujícím pohovoru dne 16. 9. 2009. Jak soud zjistil ze správního spisu, konkrétně z protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 16. 9. 2009, k otázce možného zabití v souvislosti s odškodněním rodiny oběti je zde zaznamenána tato výpověď žalobce: *„Protože na posledních 2 soudních jednáních na KS v Brně nejvíc zajímalo náměstka gruzínského státního zástupce, jaké mám vztahy s Okruašvilim, myslím si, že gruzínská strana si myslí, že se znovu angažují do politiky. Myslím si, že mě chtějí dostat do Gruzie a zjistit, co já vím. Vyhrožovali mi při osobním jednání v Praze, že pokud se vrátím do Gruzie a zaplatím odškodné rodině oběti, dostanu odpuštění polovinu trestu. Pokud na to nepřistoupím, pošlou na mě nájemného vraha.“*

[66] Z uvedeného vyplývá, že žalobce nehovořil o nebezpečí, které by mu hrozilo od příbuzných oběti v Gruzii a žalovaný tedy neměl žádný důvod se ohrožením ze strany příbuzných oběti zabývat. Je zřejmé, že o stejném vyhrožování žalobce vypovídal rovněž při doplňujícím pohovoru dne 23. 9. 2011, kdy uvedl: *„Dříve mi nabízeli, že když se vrátím, že po odpykání poloviny trestu budu propuštěn, já už s tím i souhlasil, a nakonec k tomu nedošlo, protože to odmítli oni, protože tyto sliby by nemohl splnit. Dokonce člověk ze skupiny lidí, kteří jezdili na soudní jednání o mé extradici mi mimo soudní budovu řekl, že pokud vyčerpají všechny právní prostředky, aby mě dostali do Gruzie, tak na mě žalobce někoho pošlou.“*

[67] Rovněž ohledně uvedené výpovědi ze dne 23. 9. 2011 žalobce namítal, že se s ní žalovaný nedostatečně vypořádal. Soud konstatuje, že je pravdou, že se žalovaný konkrétně nezabýval tvrzením žalobce, že mu bylo vyhrožováno, že pokud se do Gruzie nedostaví, někoho na něho pošlou. Toto pochybení však nemá vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být důvodem pro jeho zrušení. Žalovaný se totiž rozsáhle zabýval změnami, které v Gruzii nastaly v poslední době, zejména v roce 2012 a 2013, a přesvědčivým způsobem vyložil, proč jsou nedůvodné

obavy žalobce z jakéhokoliv neobvyklého zájmu současných státních představitelů či vykonavatelů státní moci o jeho osobu. Soud připomíná, že o uvedeném vyhrožování žalovaný poprvé hovořil v září 2009, muselo k němu tedy dojít před tímto datem, tedy v době před podstatnými změnami v Gruzii.

[68] Žalobce v žalobě poukazoval rovněž na to, že Ústavní soud nálezem ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13 podruhé zrušil rozhodnutí Ministra spravedlnosti pro rozpor s čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

[69] Jak soud zjistil, ústavní stížnost žalobce byla podána proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ČR ze dne 24. 4. 2013 č.j. 1400/2008-MOT-T/187, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 2. 2013, č.j. 2 To 5/2013-1946 a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2012, č.j. 1 Nt 241/2009-1882 která byla vydána v extradičním řízení. Ústavní soud zrušil rozhodnutí ministra spravedlnosti, a to z důvodu, že nebylo vyčkáno skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy potvrzení, že v případě žalobce neexistuje reálné nebezpečí, že v případě jeho vydání bude vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení, případně že jeho vydání nebude představovat porušení zásady non-refoulement. V odůvodnění uvedl, že zatímco soud nemá povinnost vyčkat skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o přípustnosti vydání může rozhodnout i v jeho průběhu, ministr spravedlnosti skončení tohoto řízení vyčkat musí, neboť v opačném případě by mohlo dojít k porušení čl. 2 a 3 Úmluvy a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

[70] Ústavní stížnost proti rozhodnutí obecných soudů byla zamítnuta. Ústavní soud shledal, že se soudy dostatečně zabývaly námitkami žalobce, které se týkaly obav z politické perzekuce a v důsledku toho odeprání spravedlnosti a nedostatečných záruk obnovy řízení v případě jeho vydání. Konstatoval, že žalobce neprokázal, že by mu s přihlédnutím k uplynulému času od jeho působení na Ministerstvu obrany hrozilo individualizované mučení, kruté či nelidské zacházení či jiná forma perzekuce kvůli jeho znalostem získaným během tohoto působení. Dále Ústavní soud uvedl, že obecné soudy dostatečně argumentovaly ohledně možného reálného nebezpečí, že by žalobce v případě vydání do Gruzie byl vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení v gruzínských věznicích v průběhu potenciální vazby a potenciálního výkonu trestu. Ústavní soud shrnul, že žalobce v ústavní stížnosti nepředložil dostatečné argumenty prokazující, že existuje reálné nebezpečí, že by mohl být mučen právě on. Tuto svou domněnku zakládal pouze na přesvědčení, že bude perzekuován z politických důvodů, kteréžto však bylo již výše označeno za neopodstatněné.

[71] Je nezpochybnitelné, že řízení o udělení mezinárodní ochrany a extradiční řízení jsou samostatná řízení. Je však vhodné poukázat na to, soudy v extradičním

řízení a rovněž žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany dospěli ke shodným závěrům, se kterými se ztotožňuje i zdejší soud.

- [72] Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že se nedostatečně vypořádal s posouzením možnosti rozporu se mezinárodními závazky dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť tento rozpor nelze chápat pouze v souvislosti se zásahem do rodinného života. Soud především konstatuje, že správní orgán není povinen zkoumat teoreticky všechny možnosti, musí posoudit tvrzení, uvedená žadatelem o mezinárodní ochranu. S ohledem na tvrzení uvedená žalobcem se tedy žalovaný z hlediska možného porušení mezinárodních závazků zabýval otázkou rodinného života žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

- [73] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

- [74] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová